

et Gennemsyn af Lovgivningsmagten, dog ikke ud over 1. April 1912. Det er maaske mindre væsentligt, men det havde dog altid været rart, om dette var en Lov, der gjaldt, indtil den blev forandret af Lovgivningsmagten. Det er maaske ikke sikkert, at det i 1912 er saa let at blive enig om en tilsvarende Lov. Det var derfor bedst, om den fremdeles havde Gyldighed. Da jeg imidlertid har den Tillid til Lovgivningsmagten, at den ogsaa i 1912 bestaar af lige saa udmærkede Mænd, som den gør nu, haaber jeg, at man kan faa en saadan Lov vedtagen i 1912.

I det hele og store kan jeg kun glæde mig over, at vi virkelig nu ere naaede til at faa disse Love til eneste Behandling og forhaabentlig snarlig Vedtagelse her i Tinget. Det betyder et overordentlig stort Fremskridt. Det er den Art Love, som det gør den danske Rigsdag i høj Grad Ære at vedtage. Jeg stemmer for den med største Glæde, og jeg tror, den vil blive til meget stor Gavn for Befolkningen.

H. L. Jørgensen: Jeg tillod mig under anden Behandling her i Tinget at gøre nogle Bemærkninger om den § 9, som var indsat af Folketingsudvalget. Jeg fremhævede mine Betænkeligheder ved de detaillerede Bestemmelser, som fandtes der, og mente, at Sogneraadene vilde blive utilfredse med dem, ikke just saa meget paa Grund af de Bekostninger, de vilde paa-byrde Kommunerne, men snarere fordi de mere praktisk set vilde anse disse Bestemmelser som temmelig værdiløse. Det glæder mig nu at se, at Landstinget har ændret denne § 9, hvorefter Sogneraadet sammen med Skolekommissionen kan udarbejde Vedtægter for derefter at faa dem godkendte hos Skoledirektionen. Jeg tror, at disse Myndigheder ville være i Stand til at udarbejde Vedtægter, som baade praktisk set og for selve Sagen ville have mere Betydning og lette den Byrde, som ellers vilde blive paalagt Kommunerne. Jeg er derfor mere glad ved at stemme for Forslaget nu end den Gang, det gik her fra Tinget sidst.

Hammerich: Jeg kan ligesom de foregaaende ærede Talere meget anbefale at stemme for Forslaget, som det foreligger. Det ærede Medlem for Saksøbing (Rørdam) gjorde forskellige Indvendinger mod de Forandringer, som ere foretagne i det andet Ting. Jeg skal ikke komme dybere

ind paa dem, men jeg forstaar ikke rigtig, at han sagde, at ved den Ændring, som er foretagen i § 12, vil man helt slaa en Streg over det, man vilde naa ved denne Paragraf. Under Sagens Behandling er det netop det ærede Medlem, der har været med til at hævde, at det var ret almindeligt, at militære fik Tuberkulose under Tjenesten og da kom uhelbredede hjem. Han har ikke før fortalt noget om — hvad der vist heller ikke er Tilfældet —, at naar det viser sig, at en Soldat er tuberkuløs, bliver han paa Statens Bekostning lagt ind paa et Sanatorium. Det er det, vi have sikret ham Ret til ved Bestemmelsen i § 12. Landstinget har nu blot villet tillige fastslaa, at hvis den militære ikke selv ønsker at faa det Gode, der her bydes ham ved at blive inde, skal han ikke tvinges mod sin Villie. Jeg kan ikke se andet, end at vi her i det væsentlige have opnaaet, hvad vi gerne vilde naa, nemlig at vi have bragt de militære den Fordel, at Staten paa sin Bekostning har at sørge for at faa dem helbredede, samtidig med at der bevares det Maal af personlig Frihed, som man i det hele fra Landstingets Side har ment at skyldte Befolkningen, og som har givet sig Udtryk ogsaa paa andre Punkter i Forslaget. Til Forskel fra andre ærede Medlemmer ønsker jeg endnu at udtale, at det ikke blot er den højtærede Minister og Udvalget, vi kunne takke for, at denne Sag nu har naaet den tilfredsstillende Løsning, men dette gode Resultat skyldes i det mindste i lige saa høj Grad hele den Maade, hvorpaa Landstinget har stillet sig, den absolutte Villie, det har vist til at naa til en Forstaaelse ved ikke at komme med Ændringsforslag, der ikke kunde ventes godkendte af dette Ting. Dette ønsker jeg dog at udtale, efter hvad der er sagt fra andre Sider.

Rørdam: Jeg vil kun til den ærede sidste Taler sige, at Forholdet nu er saaledes, at en Soldat, der bliver syg, bliver indlagt paa det militære Sygehuse, og det vil ikke blive anderledes efter denne Lov. I alt Fald er det Mening, at Tuberkulosehospitalet skulle være private Anstalter eller kommunale Anstalter, og Staten kan ikke indlægge Soldaterne i dem, medmindre de vedkommende Myndigheder ville tage imod dem. Det vil altsaa fremdeles være paa de militære Sygehuse, at Behandlingen maa foregaa. Jeg antager, at Militæretaten vil oprette en Tuberkuloseafdeling paa sine Sygehuse og der indlægge disse Soldater. Men det ville de blive, uanset, om denne Lov